

Звікання до війни: одеські волонтери про допомогу військовим у 2024 році та зміну ставлення суспільства

Лілія Демидова

1 січня, 19:50

Волонтери з Одеси Денис Попков, Ірина Куртова та Андрій Воронов розповіли Суспільному про особливості допомоги військовим в умовах великої війни у 2024 році. Як змінюються потреби фронту та ставлення суспільства до волонтерської діяльності, про особисті зв'язки, забезпечення потреб та сезонні проєкти — читайте далі.

"Людська істота дуже цікава: вона до всього звикає, і навіть до війни": Денис Попков про методи зборів та особисті стосунки з військовими
Одесит Денис Попков, викладач Одеського національного технологічного університету, займається волонтерством з 2016 року. Тоді це були невеликі передачі побутової хімії та продуктів до шпиталів, де лікувались військові. Усі потреби, пригадав чоловік, закривав самостійно.

Волонтер, викладач Одеського національного технологічного університету Денис Попков. Власний архів Дениса Попкова

З початком повномасштабного вторгнення волонтерство переросло в масштабні збори та благодійні аукціони. Серед випускників Дениса — 12 військовослужбовців, з яких п'ятеро вже кілька років перебувають на передовій.

"Вони не просто військові — це мої дипломники. Один із них, одразу після п'ятого курсу, пішов у Третю штурмову бригаду, де зараз командує підрозділом. Я не можу допомогти всім, але мої дипломники — це ті, кому я довіряю і знаю, що вони використовують допомогу з користю. Якщо хтось із знайомих звертається, я теж

намагаюся долучитися, але переважно працюю через своїх хлопців", – розповів волонтер.

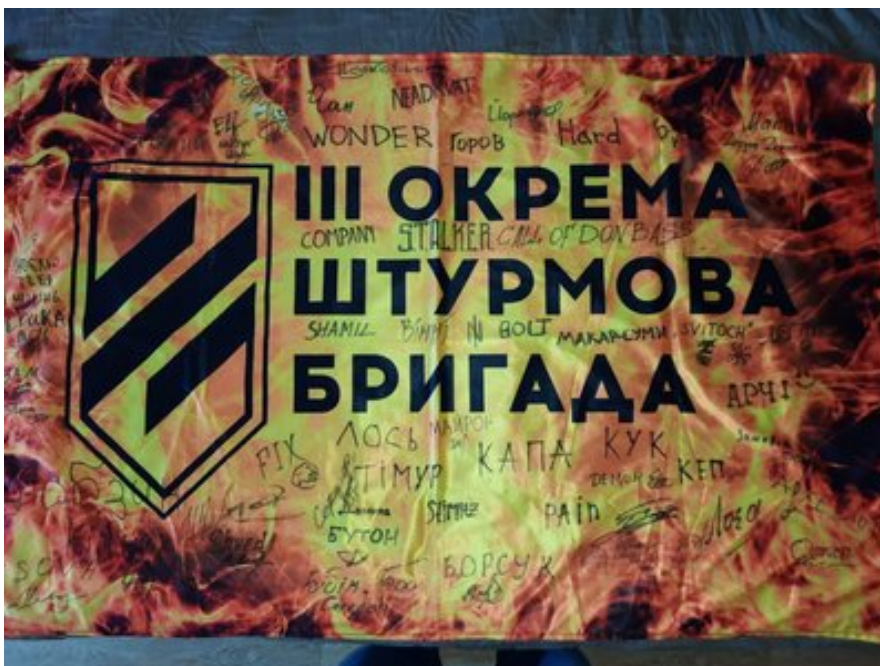

Портативний тепловізійний та оптичний двоспектральний монокуляр придбаний Денисом Попковим для військових. Власний архів Дениса Попкова

Денис розповідає, що за останній рік він організував декілька масштабних зборів, завдяки яким придбали 120 кілограмів хімічних грілок, технічне обладнання на 360 тисяч гривень та засоби для укріплення позицій. Також вдалося придбати тепловізори, прилади нічного бачення, системи радіоелектронної боротьби та інше обладнання для підрозділів.

"Якщо я бачу, що до мене приходять і кажуть, що є людина, яку вони добре знають, і з нею служать дуже непогані хлопці, то ми можемо закривати потреби всього підрозділу", – запевняє Денис.

Волонтер також підтримує госпіталі, де лікуються поранені. Частину зібраних коштів спрямовує на закупівлю медикаментів і обладнання для лікарень.

Прапор Третьої окремої штурмової бригади, де служать дипломники Десина Попкова, з підписами військових. Власний архів Дениса Попкова

За словами Дениса, волонтерство ґрунтується на довірі та особистих зв'язках. Збори організовує в соцмережах, а також звертається безпосередньо до знайомих та

колишніх студентів, які працюють в ІТ-сфері – у 90% випадків, поділився Денис, йому не відмовляють. Проте зараз, зізнався, організувати збори стало складніше:

"Людська істота дуже цікава: вона до всього звикає, і навіть до війни. Як на мене, люди спочатку страшно боялися, а далі вони звикли. Спочатку, мені здається, було через великий страх втратити все. А далі люди побачили, що війна не поряд, війна далеко, можна по-іншому на це дивитися", — ділиться викладач.

Спальними натівського зразка для військових від Дениса Попкова. Власний архів Дениса Попкова

Проте, за його словами, є люди, які продовжують активно підтримувати, особливо з прифронтових регіонів.

Військовий Третьої окремої штурмової бригади та два РЕБи, які придбав волонтер Денис Попков. Власний архів Дениса Попкова

"Поки живий хоч хтось з моїх, я мотивації не втрачу": Ірина Куртова про волонтерство та власні переживання

Волонтерка із Одеси, Ірина Куртова, вже три роки допомагає українським військовим. Вона забезпечує армію від найнеобхіднішого — вологих серветок і

батарей — до дорогого обладнання, зокрема авто. Хоча основної справою є виготовлення окопних свічок.

Після початку великої війни Ірина Куртова активно підтримує українських військових. Свою діяльність, пригадала жінка, почала із невеликих зборів на базові речі, як-от вологі серветки, хімічні грілки та одноразовий посуд. Але поступово масштаби допомоги зросли.

"З часом з'явилися запити на тепловізійні пончо, снайперські приціли чи планшети. Зараз я збираю для наших "бредлістів" павербанки, батареї для рацій, спальники. Усе це необхідно, особливо взимку", – згадує Ірина Куртова.

Волонтерка з Одеси Ірина Куртова. Суспільне Одеса

За словами волонтерки, вона допомогла четвертій танковій бригаді, яка залишилася без жодного автомобіля:

"Вони проходили сім кілометрів болота пішки, бо транспорту просто не було. Ми зв'язувалися з ними через відеозв'язок, я побачила в якому вони розпачі. Тоді я сказала: "Давайте спробуємо зібрати". Хлопці не вірили, що це можливо".

За півтора місяця, розповіла жінка, вдалося зібрати на автомобіль 8400 доларів. До збору, за її словами, долучилися люди з усієї країни: друзі зі Львова, Києва, знайомі та навіть незнайомі відкривали супутні збори.

Військовослужбовець з окопними свічками, що виготовила Ірина Куртова. Власний архів Ірини Куртової

Окрім того, зауважила Ірина Куртова, що для неї важливо не лише забезпечувати армію, а й тримати зв'язок із людьми, які допомагають. Вона організовує розіграші пам'ятних сувенірів, записує відеозвіти, передає солдатам малюнки та солодощі від дітей.

"Я за енергообмін. Люди жертвують кошти, і я хочу, щоб вони отримували щось пам'ятне, щоб через мене передавали також і свою вдячність, щоб вони відчували свій вклад", — пояснює волонтерка.

Гільзи з гравіюванням та Петриківським розписом. Суспільне Одеса

Серед лотів, які розіграє жінка — шеврони, гільзи з гравіюванням чи розписом у стилі Петриківки: "От нещодавно ми розігрували макет "Хаймарса" та розмальовану 30-

міліметрову гільзу. Ну, це все віддається з таким теплом від людей. Хлопці це відчують, і для них це дуже велика підтримка та мотивація", — додає Ірина.

ЧИТАТИ ЩЕ

"Мені кажуть — я фея тепла": як одеситка допомагає військовим окопними свічками

Втім, волонтерка ділиться, що ця робота також для неї емоційно виснажлива. Ірина зізнається, що переживає кожну втрату як особисту трагедію та проживає її разом із сім'ями загиблих.

"Вони всі мені вже як брати, як рідня. Пам'ятаю мені сказав якось один хлопець: "Ти вже своя у нас". Мене сильно накриває, коли я втрачаю хлопців. Це дуже важко. Але поки живий хоч хтось із моїх, я мотивацію не втрачу. Щодня дзвонять хлопці, пишуть, просять допомогти. Я відчуваю їхню довіру. А це означає, що я потрібна", — розповіла жінка.

Шеврони військових, які подарували Ірині Куртовій. Суспільне Одеса

Та попри труднощі, Ірина продовжує працювати. Її підтримує родина: батьки, які донатять, нарізають та скручують картон для окопних свічок, а також син — дитина з особливими потребами, який допомагає переносити коробки та веде підрахунки.

"Чим більше ми допоможемо нашим військовим, тим швидше ця вся історія закінчиться": Андрій Воронов про допомогу військовим та 2024 рік

Андрій Воронов — волонтер благодійного фонду "Гонор". Його діяльність розпочалася з різного роду допомоги всім, хто її потребував. Проте з лютого 2022 року фонд зосередився на вузькому профілі — забезпечення українських військових транспортом.

Андрій Воронов з військовим. Благодійний фонд "Гонор"/Facebook

Волонтер поділився, що робити збори серед громадськості — це не для них, адже з кожним роком люди все більше адаптуються та звикають до життя посеред війни: "Стає рутинізація така для кожної людини, тобто люди адаптуються, звикають. І з іншого боку, адаптуючи своє життя, вони розуміють, що неясно, коли це закінчиться, тому більше звертають увагу, час та сил на своє власне життя, ніж на допомогу іншим. Ми прийняли для себе рішення про те, що чим більше ми допоможемо нашим хлопцям військовим, тим швидше ця вся історія закінчиться".

Автівку, яку придбав благодійний фонд "Гонор", везуть військовим. Благодійний фонд "Гонор"/Facebook

Благодійний фонд займається транспортом для військових: від повнопривідних автівок до великих вантажівок, а також логістикою та спеціальною технікою. За 2024 рік, поділився волонтер, їхній фонд доставив на передову близько 50 придбаних автомобілів. Окрім цього, майже сто автівок вони вивезли з зони бойових дій, відремонтували та повернули на фронт. Зі слів Андрія Воронова, є близько десяти підрозділів, з якими співпрацює їхній фонд:

"Є, звичайно, підрозділи, яким ми допомагаємо. Там або наші друзі, друзі друзів, родичі і так далі — ми їм допомагаємо. Ось саме такими речами, як автомобілі, це речі великі і досить дорогі, то ми намагаємось допомогти максимальній кількості. Якщо мова йде про різні підрозділи, якщо мова йде про вантажівки, то навіть якщо в одного підрозділу може бути потреба в 2-4 вантажівках, ми намагаємось розподілити всім потроху".

Андрій Воронов біля автівки, яку придбали для військових. Благодійний фонд "Гонор"/Facebook

Раз на тиждень або раз на два тижні волонтери виїжджають на схід, або на північ країни. Туди, де проходять активні бойові дії, везуть відремонтовані машини. Окрім транспорту, у фонду є сезонні проекти, як паверстанції та хімічні грілки — щозими, пригадав Андрій, вони збирають на 10-50 тисяч таких грілок.

"Я виходив з міркувань, що треба якось допомогти максимальній кількості військових підрозділів, і тут не тільки в тому, щоб ми закрили їх потреби, а ще й в тому, щоб показати їм саму цю турботу з боку волонтерів і взагалі людей, щоб вони відчували, що вони потрібні, що про них дбають, пам'ятають і намагаються їм допомогти", — пояснив волонтер.

Військові розвантажують генератор, що для них придбав благодійний фонд "Гонор". Благодійний фонд "Гонор"/Facebook

Збори для військових, розповів Андрій, вони проводять всередині своїх ком'юніті, що сформувалися ще до повномасштабного вторгнення. Це люди, що займаються комп'ютерними іграми: від розробників до тестувальників. А також серед автолюбителів:

"Ми практично не залучаємо загал, велику кількість людей, яких ми не знаємо. Тобто, так, ці люди, наприклад, який-небудь стример, з яким ми працюємо, якого ми особисто знаємо, так — він у себе там на стримах або своїй аудиторії може сказати: "Хлопці, ми ось зараз збираємо на паверстанції для військових". Ми ніколи перед собою не ставили цілі, щоб саме наші соцмережі були локомотивом збору".

Співавторки: Ірина Малишева, Вікторія Хаджи